

Care Santos

GUANYADORA DEL PREMI NADAL AMB 'MITJA VIDA'

“Escribo per retenir la vida que se m'escapa”

SÍLVIA MARIMÓN
BARCELONA

A la Barcelona de l'any 1981 es retroben cinc dones després de trenta anys sense veure's. Totes cinc van passar part de la infància en un internat i comparteixen un fet que les va marcar per sempre. Care Santos (Barcelona, 1970) va guanyar l'últim premi Nadal amb *Mitja vida* (Columna/Destino), una novel·la que parla, a través de les veus d'aquestes dones, del perdó i de les conseqüències del franquisme. Escriptora infatigable -ha publicat més de 40 llibres-, torna a visitar el passat i rescata alguns llocs molt oblidats.

Què la va seduir de la Transició?
Trio la Transició però sobretot un moment molt simbòlic, que és l'aprovació de la llei del divorci, perquè va millorar la vida de moltes persones. És una llei que va aixecar molta polseguera, sobretot entre la gent més conservadora, que vaticinava l'apocalipsi.

La por és molt present a la novel·la. Però alguns personatges la superen. És el cas de la Júlia, que no abandona el seu lloc al Congrés quan entra Tejero.

A la Júlia li passen moltes coses i té la pell més dura. Fins i tot passa per la presó.

En qui s'inspira la Júlia?

Hi ha llibres fantàstics sobre la presó de dones de les Corts i és una part de la història de la ciutat que s'ha silenciada. Al seu lloc ara hi ha uns grans magatzems [El Corte Inglés de la Diagonal] i només una petita placa recorda la història d'aquestes dones. Però hi ha molts testimonis escrits. Tot el que passa als dos personatges que han estat a la presó [la Júlia i la Ramona] està documentadíssim. Fins i tot la suposada agressió a un guàrdia civil.

Les protagonistes comparteixen una mateixa educació franquista i això les marca per sempre.

La novel·la explica com s'enfronten al món després de rebre aquesta educació. La vida és plena d'Olgues, Nines, Júlies, Loles i Martes. Cadascuna és una resposta a l'educació que van tenir.

PIRE TORRERA

seqüències encara les patim. Aquells fantasmes continuen entre nosaltres. L'endemà de publicar la novel·la em va escriure un home dient que com havia pogut escriure sobre el divorci, que només havia dut depravació.

Les protagonistes pateixen les conseqüències d'un fet que van viure a la infància. ¿Tan important és el que ens succeeix quan som petits?
Els rols que ens donen durant la infància, com ens relacionem amb els altres, ens acompanyen sempre.

L'internat que descriu és terrorífic. Com s'ha documentat?

L'internat és un préstec de memòria de la meua mare. Jo he anat a un col·legi de monges però les meves eren més manses. Tinc la sort d'haver nascut en una família en què les dones parlem molt i la meua mare em va explicar moltes coses que després s'han reflectit al llibre, com els estius quan es quedaven poques nenes a l'internat, o com les feien dutxar amb camisa.

història i la va millorar. Per ser escriptor s'ha de ser tafaer perquè amb el que et passa no n'hi ha prou.

¿S'identifica amb algun dels personatges?

Tots els personatges tenen alguna cosa de mi o d'algú que he tingut a prop. Potser amb la Marta perquè és escriptora. En un inici havia de ser un homenatge a la generació d'Ana María Matute, Carmen Laforet i Carmen Martín Gaité, però després va anar evolucionant cap a una altra banda i es va convertir en una autora que acaba triomfant escrivint sobre cuina.

Què l'atrau del passat perquè sempre hi acabi viatjant?

Crec que escribo per retenir la vida que se m'escapa. I tinc autèntica fixació per retenir. Revisitar el passat, parlar d'un lloc desconegut o donar una nova oportunitat a un fet oblidat. Quan no tenia ni trenta anys vaig escriure una novel·la amb la qual volia sintetitzar el segle XX. Faré 47 anys, tinc més